

Nápad odložit **Trampské Pikovice** o týden kvůli počasí se ukázal jako výtečný, počasí v sobotu **21. září** bylo vysloveně festivalové, Sázava i festivalová louka byly v pohodě, a tak se v 11 hodin mohlo začít.

Otevírala

Mandala

, vítěz online hlasování o účast v Pikovicích. Zahráli pěkný pop folk, s názvuky trampské písně, nezapomněli na

Kamínkářskou modlitbu

. Pak další vítěz, tentokrát vítězka Porty,

Alena „Alishi“ Střelečková

. Trošku měla smůlu, že publikum ještě nebylo komplet, trošku štěstí, že ti kdož dorazili, pozorně poslouchali a rozuměli jí. Nicméně její tvorba asi nejlépe vyzní v klubech nebo na specializovaných festivalech. Ukázala, že umí, snad jen dramaturgicky se ne úplně trefila, chyběly mi její rádiové hity. Po ní nastoupila už kdoví kolikátá stále stejná verze

Sekvoje

, hrají pohodovou trampskou muziku, občas akcentovanou naléhavým zpěvem Oldy Dolejše.

Potom nastoupil **Jindra Kejak**, předvedl standardní výkon „romantického hovada“ – jen jsem si všiml, že asi v 5 písničkách velmi podobně vyjmenovával, co všechno by holce dal.

Antikvartet

předvedl vystoupení plně podřízené památce Dušana Vančury a proto i trochu roztříštěné. Ukázalo to textovou všestrannost Dušana Vančury, ale prostě texty pro Františka Nedvěda vedle textů pro Spirituál Kvintet a Antikvartet působily jako pěst na ucho. Následující

[Epydemye](#)

poprvé publikum roztančila pod pódiem, jakkoliv to rozhodně není trampská kapela, vědí jak na které publikum a zejména vědí, jak podat i závažnější témata svých písní tak, že lidé bez dechu poslouchali.

Lokálka

zahrála svůj standardní repertoár se standardním pobavením publika, nezapomněla ani na *Zahraničního studenta*

.

Žalman a spol. potěšil vyváženým výběrem písní známých i méně známých, nesoustředil se jen na hity, ale v mnohých vyvolal vzpomínky na písničky, na které už třeba i pozapomněli.

Jan Matěj Rak

měl přijet se svým otcem, ale změna termínu to nedovolila (podobně jako Paběrkům a Taxmenům), a tak vystoupil sám. Předvedl svou kytarovou virtuozitu i okouzlení muzikou třicátých let včetně původních verzí starých trampských písniček. Nechyběly ani instrumentálky. Finále tvořili

[Pacifik](#)

a

Schovanky

. Pacifik průběžně mění repertoár na vystoupeních, a tak jsem zase slyšel něco jiného, než třeba na Folkové Ohři a jinde, kde jsem se s nimi letos potkával. Schovanky naopak zahrály klasiku ze svého repertoáru a přidávaly asi pětkrát, až jsem měl pocit, že trochu utrápily svého basáka.

Festival provázela výstava Marko Čermáka i Jaroslava Foglara a spousta soutěží, ta nejvýznamnější byla o nejhezčí placku. O tom rozhodovala jak odborná porota, tak publikum a placky pak bylo možno zakoupit, výtěžek šel na charitativní účely, podobně jako další sbírky na vytopenou trampskou dvojici. Nechyběla ani soutěž o Železného trampa. Díky celému týmu kolem Tomáše Tichého, že se festival opět vydařil.